

ČERNÁ VĚŽ

PETR VYHLÍDKA

Petr Vyhlídka

ČERNÁ VĚŽ

copyright © Petr Vyhlídka 2008
cover art © Michaela Stejskalová | Dreamstime.com

OBSAH

PROLOG

ČÁST PRVNÍ

ČÁST DRUHÁ

ČÁST TŘETÍ

ČÁST ČTVRTÁ

EPILOG

PROLOG

Louku, oddělující tmavé stíny panelových domů od blikajícího oranžového světla nočního semaforu, protínala důkladně vyšlapaná cestička. Začínala za kdysi rušnou silnicí, kterou před několika lety vybudovaný obchvat odsoudil – spolu s dvojicí čerpacích stanic – k zapomenutí; někdejší magistrála zůstala jen jako přirozená hranice, oddělující město od satelitního sídliště. Konjunkturu téměř nepřetržitého provozu nyní prožívala právě ona transversální stezka, nejkratší cesta z kulturně-konzumentského ráje do betonové pustiny.

Nebyla prázdná ani teď, kdy město spalo.

Za hodinu tudy budou v opačném směru putovat rozespalí lidé k prvním vlakům, teď patřila louka jenom dvojici, jejíž stín, vykreslený bezpečnostním osvětlením benzínové pumpy, připomínal dvouhlavou, dvourukou a čtyřnohou příšeru, přesouvající se po oprýskaných stěnách nedalekých garáží.

Ticho na okamžik přerušilo jen krátké štěknutí psa, probuzeného nepříjemným snem, a ledabylá rozespalá odpověď z jiného kotce. Ti dva se zastavili a splynuli v kompaktnější stínovou figuru polibku, pak vykročili do další etapy obvyklých, téměř každonočních poutí, jejichž frekvence napovídala brzkému konci před oddávajícím úředníkem.

Tráva kolem voněla pozdním jarem a noc patřila zatím jen jim.

Příliš idylická scéna na to, aby trvala nekonečně dlouho. Relativita subjektivního času, vlastního nejen milencům, zamotaná jako Moebiovův pruh se měla každou chvíli porušit.

Samozřejmě v nejneočekávanějším okamžiku.

Do ticha nočních ozvěn se někde úplně jinde ozvaly nejisté kroky pozdního opilce, táhnoucího z posledního otevřeného baru.

„Tisíckrát jo. Stejně,“ přesvědčoval sám sebe, zatímco ho vratká chůze vrhala ode zdi až k okraji chodníku. Noha mu občas sjela po obrubníku, takže musel rozpaženými pažemi zachraňovat rovnováhu. Byl v tom oboru na první pohled zkušeným praktikem, protože vyrovnávací akrobacii provozovalo jeho tělo automaticky, bez dohledu druhé signální soustavy, aniž by se soustředěný monolog byl jen na chvíli přerušil.

„Senzibil,“ ušklíbl se, když procházel pod rozsvíceným oknem policejní stanice: „Velikej mág? Šašek!“

Ulice spala, stejně jako službukonající strážmistr.

„Blbec!“ Příkrý odsudek doprovodilo další vyrovnávací mávnutí rukou.

„Maj' zelenou, podvodníci. Strašlivě se jim ubližovalo, he?“

Opilcova řeč byla na rozdíl od chůze víceméně souvislá. I když se příštím krokem dostal do houpavého manévru, který ho navedl ke zdi (odrazil se od ní ramenem, a obloukem jen tak tak minul sloup veřejného osvětlení), nezakopla jeho řeč ani slabikou.

„Telepatie, léčba na dálku. Zneuznaná věda, he? Einstein by se asi položil, kdyby to slyšel.“

Muž se na okamžik zastavil, opřel se oběma rukama o mříž lékárny, na dlaň daleko od zvonku a světélka nad ním, které prozrazovalo, že uvnitř podřimuje v křesle další tichý strážce noci.

„A ta bezelstná víra v jasnovidce,“ pokračoval, když uklidnil rozbouřený žaludek, „A lidi jim to žerou. Což takhle bílá magie, milánkové, he?“ rozkřičel se, když polkl kyselé sliny, dobývající se ze žaludku. Ten by pomoc z lékárny jistě uvítal, ale rozčilený muž na protesty vlastních vnitřností nedal.

„Můří nohy a pentagramy a temné síly. Vždyť jste úplně pitomí, vy lidi.“

Lidé spali.

* * *

Vzduch náhle zhoustl. Dal se nahmatat. Prostor se zavlnil, na plácku mezi sídlištěm a městem se začalo dít něco neuvěřitelného.

Svívalo.

O hodinu dříve a na ploše dvacet krát dvacet metrů.

Kohout v nedaleké ohradě se rozkokrhal, rázem pak ztichl, když se v jeho jednoduché mysli objevil podivný nekohoutí pocit.

Tma se stahovala do středu prazvláštního svítání a rotovala v divokém víru, v optickém klamu, který ve skutečnosti nepohnul stéblem trávy. Dvojice vyděšených očí nevnímala nic jiného než tanec, šílený balet amorfních obrazců. Rychlost víru klesala, noční tornádo dostávalo tvar. Stávalo se z něj cosi konkrétního, abstrakce tmavých barev, rozdělená ve výši asi pěti metrů dvojicí tenkých ohnivě rudých pruhů.

Příjemný na pohled, vířil v pravidelném vzorci, připomínajícím Jupiterovu atmosféru v odstínech šedi. Hypnotizoval.

Náhle, navzdory přírodním zákonům (jako by nestačilo, že se vůbec objevil), vír zastavil.

Ozval se přidušený mužský výkřik, zatímco dívka v okamžiku ztratila vědomí.

Protože věc nabyla opravdu hrozivých tvarů. Znovu se snášející tmou se k vyděšené dvojici natáhla čtveřice drápů na pokroucených černých rukou, vyrůstajících z mohutného těla. Démon s protaženým zobanem otevřel tlamu a zařval – mohutný ryk zazněl jen do blízkého okolí, aby se s rachotivou ozvěnou odrazil od zakřiveného prostoru. Po celém kraji se hlasitě rozštěkali psi.

Dlouhé pazoury objaly muže, křečovitě svírajícího bezvládnou dívku, přitiskly ho k tmavému tělu plnému oběžných záhybů, a zahalily dvojici do neproniknutelného černa.

Vír se dal opět do pohybu a rozvířil fotony blízkého okolí. Potom pukl jako mýdlová bublina a nezbylo po něm nic, ani cár tmy.

Přírodní zákony opět začaly bezchybně fungovat. V jednom z blízkých domů se otevřelo okno a rozespálý hlas sprostě vynadal štekajícimu hlídači, který schlíple zalezl do boudy.

* * *

V té chvíli dorazil muž, potácející se ulicí na odvrácené straně města, k náměstí. Svůj hlasový projev omezil na brumlání beze smyslu. Nebyl tak opilý, ale monotónní brumendo pomáhalo udržovat kroky v patřičném tempu.

Zvedl hlavu, aby pohlédl na Měsíc visící vysoko nad špicí chrámové věže. Někdy míval ten pohled rád, dnes ho rozčiloval.

„Luna mendax,“ prohlásil vztekle. „Měsíc lhář. Co na tom. Všichni lžou. A Měsíc stejně *couvá*,“ ušklíbl se. „Žádný Crescit, Decrescit. Dorůstá a Couvá. Pročež lže pouze latiníkům.“

Zřetelné C připomínalo půlměsíce na istambulských mešitách. Odplivl si, protože v těch končinách se mu nelíbilo. Právě jako dnešní noc v baru.

Nebeský souputník náhle blikl. Na zlomek vteřiny vzrostl do plného kola, kdy ani nelhal, ani neříkal pravdu, a potom se vrátil do původní podoby. Muž si protřel oči.

Zaklel.

„Asi bych měl s tím chlastem přestat.“

Teprve za několik minut, kdy nejistou rukou zkoušel odemknout vrata průjezdu, si uvědomil, že nemuselo jít o zrakový klam.

Jenže to bylo přece tak dávno...
Mávl rukou a stiskl zdobenou kliku.
Veřeje zaskřípěly.

ČÁST PRVNÍ

Červené přítmí baru kolébalo k nostalgickému snění. Pospávající notoričtí samotáři usrkávali zamyšleně ze sklenek a vzmáhali se na dvě slova za půl hodiny, jimiž se dožadovali doplnění zásob, větší společnost u dlouhého stolu se navzájem přesvědčovala o vhodném čase odejít. Barman unavenýma očima luštil titěrná písmenka sportovní rubriky, vrtule stropního větráku nad jeho hlavou namáhavě rozbíjela vzduch plný kouře.

„Ještě jednou. Dvakrát,“ řekl Kilián servírce, procházející kolem stolu. Kývla.

„Prostě mě namíchnul,“ pokračoval. „Žvanil.“

„Ale ono na tom něco bude,“ hotovil se k opozici kolega. „Nesmíš věřit jen tomu, na co si sáhneš. To bys pak ani nemoh’ věřit, že se hmota skládá z atomů.“

„A tvrdím snad, že skládá?“ ušklíbl se Kilián. „A tvrdím, že *všechno*, co povídal, je nesmysl? Já jsem ochoten přiznat existenci jisté míře schopností, které oficiální věda neuznává. Ale nejsem schopen tolerovat podvodníky. Myslíš snad, že ten včerejší človíček byl opravdu takový senzibil, jak se vychvaloval?“

„No, asi ne,“ váhavě přiznala opozice, a Kilián se vítězoslavně usmál. Zahleděl se na obnažené kameny klenuté stěny.

Možná, že tu před časem byl jen průjezd, plný starého harampádí, možná vlhké studené skladiště. Pak se čas ve smyčce vrátil a znovu zapomenuté středověké zdi oživil. Ale velká křbová kamna a červený reklamní neon spřáteleného pivovaru upozorňovali, že takové návraty bývají jen milosrdnou lží.

Ve skutečnosti se nikdo nevrací. Jen vzpomíná, řekl si. Potom se duchem vrátil ke stolu.

„Kdyby byl, nevytahoval by se tím. Devadesát devět procent všech lidových léčitelů jsou podvodníci. V nejlepším případě podvádí sami sebe. Něco umět znamená především skromnost,

kamaráde. Vzpomínáš, co jsem ti říkal o afrických a vůbec čarodějích? K bílé magii je složitější cesta a nesmí se z ní sejít. To platí asi všeobecně i o senzibilech. Pokud ti lidé věří v Boha, pak musí pomáhat, ale ne tak, jak to mnozí dělají. A celé to asi bude nesmysl,“ uzavřel rychle, neboť na stolek se snesly sklenice s červeným vínem.

Napil se a za vážnou maskou gurmána se nezřízeně chechtal.

„Asi nebude,“ řekla servírka, poslouchající druhou půli monologu, „Předevčírem tady Laub byl,“ jmenovala muže, který Kiliána pravidelně rozčiloval, „A tvrdil, že v noci cejtil něco cizího.“

„Cizího?“

„No, on to moc nevysvětloval,“ přiznala servírka, „Mlel o nějakých pocitech a vjemech. Vždyť ho znáte.“

„Žvanil.“

„Nojo. Jenže on tvrdí, že to má určitě něco společného se zmizením Mikyho a Lucky.“

Vnitřní Kiliánův smích se vytratil.

„Jakým zmizením?“ zeptal se napůl lhostejně, s jakoby skrývanou senzacechtivostí.

„Vy to nevíte?“

Kilián, regenerující organismus po předchozí opičce pospáváním během dne, nevěděl.

* * *

Když Lucie procitla ze spánku, na okamžik jí všechno připadalo jako velmi realistická noční můra. Teprve po několika nekonečných sekundách sebeuvědomování samy sebe, se podivná realita vracela a udeřila ji jako zapomenutý bumerang.

První, co si v tu chvíli vždy vybavila, byla bledá tvář vysokého muže s upraveným vousem. Viděla ten obličej do nejmenší-

ho detailu, jakoby ho vídala řadu let. I jméno, které k ní patřilo, mělo zvuk něčeho dávno povědomého.

Tyrrhax.

Teprve potom si vzpomněla na nekonečné schodiště, po němž je oba – ji i Michala – hnaly děsivé postavy se zvířecími tvářemi, na schodiště osvětlené desítkami pochodní. Nahoře, na konci spirály, vedoucí kolem ohromného pilíře, za velkým portálem se s ním v rozlehlém sále plném podivných stvoření poprvé setkala.

Od začátku, i přes nenávist a strach, ji ten podivný únosce do zvláštního světa přitahoval. Byl uhlazený, příjemný – a krutý a panovačný. Na Lucii se usmíval, zatímco okolí mrazil nepříjemným pohledem. Michala po několika protestech, které Luciin přítel podle svého názoru rozumně vznesl, předhodil pouhým kývnutím prstu zvířecím strážím.

Zubaté psí čumáky ho odtáhly pryč a Tyrrhax je ani nesledoval, obrátil se k Lucii a znovu se mile usmál. Měl šarm a měl styl. Přes to (nebo možná právě proto), že připomínal filmového zloducha, viděla v něm dívka jediný srozumitelný a povědomý bod ve vesmíru, který se zbláznil a přestěhoval ji do šíleného světa.

Sen ji vždy milosrdně kolébal. Měla v něm pocit, že Michal a svět z něhož přišli, nebyl reálný, že pravým životem, do něhož procítá, je Tyrrhax a jeho okolí.

Teprve potom se probouzela doopravdy.

Každé ráno se jí vzpomínky vracely. Do detailu kruté a živé. Vzpomínky na démona tmy, který je unesl, na nekonečnou a zoufalou cestu po schodišti, na první pseudozvířecí i pseudolidské tváře, které na něm spatřila. Vzpomínky na poslední Michalův pohled. Na vztek, strach a beznaděj.

S každým probuzením se stávaly všednějšími.

Nezapomínala, nepodléhala milosrdným růžovým brýlím, které obrušují hrany ostrých vzpomínek. Každou noc se nepoškozený film přetáčel zpět.

A reakce na něj byla čím dál tím víc lhostejnější.

Nevěděla, kolik od jejího příchodu uplynulo dní. Nepočítala je. Všechny byly stejné.

I ten, který právě začínal.

První, co si dokázala *skutečně* uvědomit, byla velká postel s nebesy, plná měkkých polštářů a peřin. Pak postavu v pozadí, téměř splývající s přehnaně rokokovým vybavením.

Tvora s kočičími rysy.

Konečně tu někdo byl. Až dosud se probouzela sama, bez asistence, a polykala výkřiky až do chvíle, než se objevil nějaký chlupatý sloužící se servírovacím stolem.

Lucie se posadila, pokusila se odkopat nepříjemně těžkou peřinu.

„Pust’te mě ven!“

Kočka se nepohnula.

„Chci pryč! Chci Michala!“

„Pryč, rozumíte?“

Kočka u dveří něco řekla. Neznělo to, kupodivu, nepříjemně.

Lucie její hlas zpočátku nevnímala. Když si uvědomila, že se jí ten tvor pokouší uklidnit, sebrala polštář a hodila ho po něm.

Kočka se nepatrně sehnula, aby nedostala přímý zásah do obličeje, zatímco Lucie neudržela rovnováhu a skulila se z postele.

Dopadla na kolena.

„Au.“

Zvířecí žena se konečně odlepila ze svého místa u dveří. Drobnými krůčky (bylo v nich něco orientálního) přicupitala a chytila Lucii za ramena. Ta do ní prudce strčila.

„Nesahej na mně!“ zaječela, „Zmiz!“

Strach a zoufalství se v ní pomalu měnily ve vztek.

Tvor se přihrbil a ustoupil ke dveřím. Sklopil oči. Něco zašep-
tal.

Znělo to – ale jistě, znělo to jako omluva. Lucie polkla na-
dávku. Na chvíli se jí zmocnilo překvapení.

Copak tomu rozumím? Není to jen v postoji, v gestech? Před-
pokládám, že udělá něco takového, a tak ta slova považuji za
omluvu? Nebo jsem opravdu slyšela: *Promiňte, paní?*

Nevěděla kde je a proč, ale v rámci snu je přece možné všech-
no.

I to, že ji unesl čaroděj na začarovaný zámek a ona je tu zakle-
tá – a má služebnou. To princezny mívají.

„Pojď sem.“

Sklopený zrak.

„Rozumíš mi?“

Kočka nepatrně zvedla hlavu.

„Takže ne. Co bude teď? Jako obvykle snídaně, nebo přijdou
další změny programu?“

Snídaně zůstala. Jako každé ráno bohatá a rozmanitá, dove-
zená na vozíku livrejovaným chlupatcem tak trochu jezevčího
vzhledu. Servírovaná do postele, do které se Lucie vrátila, když
jídlonoš zaklepal na dveře.

„Jak se jmenuješ?“ zkusila mezi sousty.

Kočka špitla; možná to bylo jméno a možná Prosím.

„Nemá to cenu,“ zívla Lucie. „Asi se mi to před tím opravdu
jen zdálo. A stejně se mi chce ještě spát.“

Položila se do peřin.

Snila. O Tyrhaxově bledé tváři a zvířecích rysech své ko-
morné. O slovech.

Opravdu se jí zdála slova, což jí zpočátku přišlo absurdní. Jak
se někomu mohou zdát slova? Nenapsaná slova, věty a slabiky?

A kde je vlastně... Kde vlastně jsem a kdo je Tyrhax?

Kdo je Michal?

Probudil ji hlad. Ležela na zádech, ve stejné poloze v jaké usnula. Teď už u dveří nikdo nepostával.

„Hej?“

Kočíčí komorná vplula do Luciina zorného pole. Se sklopeným zrakem přistoupila blíž a něco řekla.

Přeješ si?

„Chci se...“

Proboha, už to tu bylo zase. Nebo to byl opět jen dojem?

Mávla rukou.

„... umýt. Chci na záchod a chci se převléct.“

Prosím. Všechno je připraveno, má paní.

Možná to čtu z jejího postoje.

Vstala.

Služebná ji provedla ložnicí, místností, pro niž se nejlépe hodilo pitoreskní slovo budoár, až ke strašlivě napodobenině sociálního zařízení, jíž vévodila veliká dřevěná kád'. Pomohla jí svléknout, vyděšeně sledovala, jak se Lucie *sama* myje. Pomohla jí nasoukat se do nepraktických dlouhých šatů.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Mahlie.“

Lucie se zarazila. Tak tohle už určitě bylo jméno. Pochopila ta kočka na co se jí ptám?

Zdála se mi skutečně jen slova?

„Mám hlad.“

Měla, jako by ji spánek po snídani vyčerpal.

A po jídle půjdu opět spát a budou se mi zdát slova, napadlo ji. Jasně. Žádná únava, ale nějaké drogy a hypnopedické učení. Pokouší se mě naučit místní řeč. V knížkách se to občas děje.

Vybavila si obrázek z jedné, kterou kdysi dostala k vánocům. Byla na něm holčička s přístrojem na hlavě a nějaký bubák – ne, byl to mimozemšťan – s hlavou tvaru kropicí konve.

Když to šlo tam, proč by ne tady? Stejně jsem v nějakém snu a v těch je možné všechno. I rozumět cizí řeči.

„I mluvit?“ zeptala se nahlas.

Česky.

Kočí žena nereagovala. Lucie si pokusila vybavit nějaké slovo Mahliina neznámého jazyka. Nic.

Ale přece – najednou si to uvědomila v plném rozsahu – Tyrhax nebo jak se, u všech všudy, jmenuje, mluví česky. Nebo – každopádně mu rozuměla. I ... Michal.

To jméno znělo známě i cize. Zhrozila se.

Vždyť všechno zapomenu. Drží mě na drogách.

„Nebudu jíst.“

Netušila, že tohle jí nepomůže. Nevěděla, že v jídle není nic, vyjma malé dávky sedativ. To, co ji nutilo zapomínat, co tišilo xenofobii a učilo ji nové realitě, bylo obsaženo ve všem ostatním. Ve vůni květin, jež naplňovala ložnici. V pěně koupele. V barevném uspořádání místností.

Její mysl byla přetvářena, do podvědomí se vkrádaly základy neznámého jazyka, stejně jako cizí myšlenky, našeptávající a určující nová pravidla. Byla to jemná a mistrovská práce. Na jejím výsledku záviselo všechno. Úspěch Tyrhaxovy akce.

Luciin život.

* * *

Známý neznámý muž v černém plášti, Tyrhax, navštívil Lucii až po několika nekonečně dlouhých a stejných dnech. Byla to dobře vypočítaná návštěva, Luciino vědomí už bylo do značné míry pozměněno, Tyrhax byl – nebo vypadal – jako člověk, a tak jeho přítomnost přivítala.

Nezdržel se dlouho, (neodpustila si výčitky, k nimž jen mlčel) ale nazítlí se objevil znovu a vnesl do jednotvárného života v přepychovém vězení tolik očekávanou změnu.

Potom už na jeho návštěvy čekala. Chodíval pravidelně, zpočátku mlčenlivě naslouchal výčitkám, později, se stále stejným nepatrným úsměvem, prosbám a přáním. Některá splnil, jiná ne.

Jedno poledne s Lucií poobědval. Nazítří nepřišel a dívka se přistihla, jak celé odpoledne nervózně přechází u dveří. Služebná Mahlie ji pozorovala z koutku, v němž celý den, čekajíc příkazy, sedávala, a zdálo se, že se usmívá. Ale nebyla to pravda. Kočičí žena se bála.

Zatím neměla čeho.

Tyrrhax přišel až příští den.

Lucie neřekla nic, jen něj vyčítavě hleděla. Zdálo se, že ho to potěšilo.

Dva dny nato vyšla poprvé ven. V doprovodu Mahlie a dvou zvířecích strážců sešla bohatě zdobenou chodbou o patro níž. Nevěděla kam jde, se smíšenými pocity se nechala vést.

Nikam daleko.

Dva o poznání ošklivější a nerudnější hlídači jí otevřeli dveře do světlým dubem a mahagonem vyložené jídelny. Uprostřed stál veliký stůl s mohutnou matnou deskou, kolem něj židle s vysokými opěradly. Nad ním visel lustr; zprvu se Lucií zdálo, že je to jenom kolo plné svíček, ale potom si uvědomila, že voskové svíce by nevydávaly tolik světla a rozhodně by *neblýskaly*, ve skutečnosti to musela být svítidla z broušeného skla.

Na stěně nalevo ode dveří (a naproti židli, jejíž opěradlo bylo vyšší a v řezbách zdobnější) byla okna; čtveřice úzkých vysokých otvorů, vyplněných barevným sklem skrz něž nebylo vidět ven a které propouštělo jen tolik slunečního svitu aby se – s velkou mírou tolerance – mohlo za okenní sklo považovat. Stejná okna byla v Luciiných komnatách. Nijak by ji to nezaujalo, kdyby si nevšimla křišťálového lustru. Jakoby každá ta věc pocházela z jiného světa.

Na židli s vysokým opěradlem seděl Tyrrhax, po každé ruce služebníka se zvířecí tváří. Vlídně se na dívku usmál.

Usadili ji po jeho levici. Stůl byl prázdný, snad se čekalo jen na ni, ale možná ještě na někoho dalšího, naproti bylo prostřeno.

S trochu nervozity pohlédla na Tyrrhaxe.

Stále se usmíval. Neodvážila se promluvit, on mlčel také, tiicho se pomalu měnilo v šum tlaku na ušní bubínky, když muž v čele pozvedl ruku a napřímil ukazovák.

„Nebudeme na ni čekat. Noste na stůl.“

Později si uvědomila, že úplně první, co po těch slovech pocítila, byl slabý pocit žárlivosti.

„Nikdy není dochvilná, mé dítě,“ dodal. Potom pohlédl ke dveřím. Lucie zvedla hlavu – dveře měla naproti sobě – a zrazila se.

„Jím, když mám hlad.“

Dlouhovlasá dívka, pyšníci se umělou a pečlivě udržovanou trochu tajuplnou krásou, Luciin pohled opětovala. Ani jedna nezastírala, že druhou považuje za obzvlášť ošklivého a vlezlého brouka, byla to atavistická reakce, společná všem světům a společenstvím.

V dohledu se náhle objevila potencionální konkurence.

Tyrrhax chvíli těkal pohledem z jedné na druhou. Zřejmě se reakcí obou dívek bavil. Když ta druhá usedla (neobešlo se to bez přimhouřených očí a pevně sevřených rtů popudlivého výrazu, který mu věnovala), pokynul služebnictvu.

Oběd mohl začít.

Teprve během něj si Lucie uvědomila, že jak Tyrrhax, tak dívka, na niž se snažila nehledět, ačkoliv seděly naproti sobě, nemluvili česky, ale tím zdejším, Lucii už delší dobu ne tolik neznámým (v poslední dny už jen nesrozumitelným) jazykem, a že mu rozuměla. Bylo to pro ni takové překvapení, že na čas zastínilo i nepříjemný pocit z přítomnosti té druhé.

* * *

Později se žárlivost vrátila. Oběd byl příjemným vytržením z jednotvárné nudy útulného vězení, ale když ji zvířecí strážce odvedly zpátky do ložnice, zjistila, že jí objev další mladé ženy v Tyrhaxově přítomnosti leží v žaludku. Ale proč? Nedělala si přece na něho žádné nároky, byl příjemný a pozorný, to ano, ale unesl ji do tohoto světa, ji a Michala. Michala? Ano, jejího přítele, tmavovlasého, ne, byl přece špinavě blond... Prostě ji a Michala. Měla tedy důvod ho nenávidět a ne na něho žárlit.

Jenže ta dívka tu přece jen byla nadpočet.

Trochu vztekla a bezmyšlenkovitě nakopla polštář, válející se na zemi. Kočičí služebná ho zvedla a položila na postel.

„Kdo je ta ženská?“

Mahlia se opatrně usmála. Měla štěstí, Lucie se v mimice zvířecích obličejů nevyznala, všechny jí připomínaly karikatury, a tak nemohla reagovat.

„Paní Aithra?“

Neznělo to tak, byla to jen dvě slova, ale Lucie jim znovu porozuměla.

„Zaved' mě k ní. Nebo ohlas, zařid' *audienci*,“ vyslovila to slovo pokrouceně a směšně, protože v hloubi duše cítila, že audienci by si měli sjednávat u ní, „Chci s ní prostě mluvit. Rozumíš?“

Ale kouzlo fungovalo jen jedním směrem. Mahlie na Lucii hleděla s pootevřenými ústy, ostré špičky zubů vyčnívaly zpod úzkých rtů a už nepůsobily *tak* výhružně jako při prvním setkání. Koneckonců, byla to *jen* služebná. Proč paní cloumá vztek, to poznala, nerozuměla ale ničemu z toho, co se jí Lucie pokusila přikázat.

„Nerozumíš. Proč mi, sakra, nerozumíš? Copak mluvím hontentsky?“

Česky, uvědomila si Lucie vzápětí. A v tom bude ta chyba. Musím se – ne, *on* mě musí – naučit mluvit tou místní hatmatilkou, když už jí rozumím.

Těžké to rozhodně nebude.

* * *

Malý byt ve staré zástavbě vypadal přesně tak, jak má podle obecného povědomí vyhlížet staromládenecké doupě. Rozeztlaná postel, šaty přehozené přes opěradlo židle. V kuchyni na lince hrnec a dva talíře, o řád vyšší počet skleniček a hrnků se zaschlou kávovou sedlinou.

Jeho majitel seděl v křesle, z něhož musel předtím odstranit několik knih, které naskládal do nebezpečně vratké hraničky na rohu konferenčního stolku, a přemýšlel.

Něco se opravdu muselo stát. Všechny příznaky tomu nasvědčovaly, nyní už i fakta. Tušil podstatu věci a trochu ho zarážela.

Michal a Lucie. Nějak si to nemohl srovnat v hlavě. Dokázal si přiřadit (s většími obtížemi) ke jménům povědomé tváře, ale nic neukazovalo na důvod. Proč oni? Na první pohled v nich neřídilo nic, co by je spojovalo s...

Ne, na tohle slovo i nerad pomýšlel.

Byl to plán, který selhal, nebo prostě jen náhoda?

Nemuselo to znamenat nic, zmizení mohlo souviset s něčím mnohem prozaičtějším, možná něm hrál roli zločin a možná jen útěk. Ale také to mohlo znamenat všechno. Tam.

Nevěděl co si myslet. Nevěděl, jestli o tom má vůbec přemýšlet. Kdysi se rozhodl nechat historii jí samé a doposud se mu to dařilo.

Zvedl se a pomalu přešel k baru. Otevřel ho, vytáhl poslední čistou sklenku a z poloviny ji naplnil vodkou. Teplý alkohol nepomohl.

Necítil se povolán starat o cizí záležitosti. Ale byl zvědavý, příliš zvědavý na to, aby mu to nedalo.

Nalil si další dávku.

Po sedmé už se místnost vesele otáčela, chvějící se zdi uhýbaly a koberec nastavoval nohu. Prostředí se vůbec nechovalo přátelsky, a tak se rozhodl.

Odhodil masku a pokud mu alkoholem ovlivněný organismus dovoloval, jednal.

Šlo to rychle. Vůbec nic se mu z hlavy za ta léta nevytratilo.

* * *

Aithra se povalovala na polštářích. Připomínala děvku z antického Říma, nestoudně vystavující odhalené stehno a dávající pohodlně nahlédnout do hlubokého výstřihu. Nesmírně pitomá póza, když jsem holka a nikdo jiný tu, až na očividně vystrašené služebné, není. Ledaže by slečna byla na slečny, a potom – Lucie se otrásla – jenže on je to u ní stejně jen zvyk.

Trvalo to dva týdny, celých patnáct dlouhých dnů, které Lucie věnovala studiu zvířecího jazyka. *Shedarského* jazyka, krajina, která se rozkládala tam dole pod jejími okny, si říkala Shedar, a byla nejspíš plná těch zvířecích lidí, protože sobě podobných tu Lucie viděla málo. Tyrrhax jí pomáhal, navštěvoval ji každé dopoledne, chvíli hovořil, ale většinu času na ni jen zíral tmavýma hypnotizujícíma očima, zatímco Lucie škobrtala přes kamení neznámé gramatiky, prodírala se houštinou větných vazeb a odolávala dešti slovní zásoby. Ten pohled jí pomáhal víc než co jiného, věděla, že není jen tak obyčejný, nebála se pojmenovat to magii – a měla pravdu. Ale největší kouzlo našla ukryto uvnitř sebe samé. Odhodlání a sílu se naučit mluvit, prolomit jednu z posledních bariér, které ji držely v žaláři osamění.

Ani na okamžik ji nenapadlo, že její úsilí je jen dílčím prvkem plánu, který si nakreslil Luciin věznil.

Setkání s Aithrou (Tyrrhaxovou schovankou, jak ji nesměle definovala Mahlie), si stanovila jako odměnu. A dosáhla ji,

když šestnáctý den, doprovázena dvojicí strážných, vstupovala do komnat, které už na první pohled byly zařízeny mnohem honosněji, než její.

Vyvolalo to v ní slabou nelibost, ale ta dívka tu očividně žila déle než několik týdnů a stihla si toho zřejmě dost naporoučet.

Stěny plné gobelínů se řvavě křiklavými motivy. Hedvábné závoje, třpytící se perlami a titěrné zlaté vázičky a sošky, ztrácející se mezi obrovskými, pronikavě vonícími řezanými květinami v emailem zdobených nádobách. Mezi tím vším, na širokém divanu plném měkkých polštářů, se strojeným úsměvem na lehce unuděné tváři, čekala Aithra, uzobávala z podnosu plného cukroví a prohlížela si návštěvnici tmavomodrýma očima v přehnaně nalíčené tváři.

Jako římská děvka, zopakovala si Lucie. Ale ať už je Tyrhaxovi čímkoliv, určitě nestojí o Michala. A já zase o zdejšího pána, i když je milý a docela pěkný.

Aithra, ať už opravdu byla Tyrhaxovi čímkoliv, nebrala v žádném případě svého ochránce se slepou důvěřivostí.

„Promiň. Ale kdyby ses vrátila domů a našla na svém místě někoho jiného, asi by tě to taky trochu znepokojilo,“ řekla.

Lucie se usmála, všimla si mezery v řadě velkých váz a vystrašených pohledů dvojice služebných.

„Zaráží mě jen důvod tvé přítomnosti v tomhle hnízdě. Určitě nelžeš? Tyrhax mívá nejrůznější choutky.“

Lucie se ohradila. Aithra ji přijala s napůl skrývanou nelibostí, ale když – ještě s mnoha gramatickými chybami – jí vyličila svůj únos a nekonečné dny, strávené v zajetí, dívka pomalu roztávala a její výraz se měnil na mnohem příjemnější, byť stále ostražitý pohled spřízněné duše.

„Stejně ti nevěřím. Nevím, odkud tě přivolal, ale z našeho světa nejsi. Jsi příliš otevřená. A divná. Sedni si,“ posunula se a Lucie opatrně usedla na kraj divanu.

„Já bych se chtěla vrátit.“

„Vždyť to říkám,“ řekla pobaveně Aithra. „Příliš otevřená. A ten tvůj Michal – vůbec o nic se nesnažil. Teď ho prohánějí hloupí skřeti po plantážích a on se určitě může přetrhnout, aby ho nezbičovali.“

Lucie přidušeně vykřikla, Aithra se zasmála.

„Jsi naivní, má milá. Copak u vás otroky hýčkají? Nosí na rukou?“

„Otroky?“ zbledla Lucie. Sesunula se z polštářů na hustý koberec.

„Ale... Říkal, že se o Michala nemusím bát.“

„Tyrrhax? Ten lhář?“ Aithra znovu zaujala polohu zkušené kurtizány. Po tváři jí přešel stín zamyšlení. Chvilí žmolala trapec na rohu jednoho z polštářů a hleděla do prázdna.

„Zkusím ti pomoci,“ řekla. „Nevím sice proč, ale cítím, že bych to měla udělat.“

Lucie se na ni poprvé usmála.

* * *

Hlava se mu točila, z poloviny za to mohla přemíra alkoholu a zčásti místo, na němž se objevil. Transportní tunel, který vlastními silami otevřel, po něm nevyžadoval mnoho energie právě proto, že využíval přírodních zdrojů ve svém ústí. Bylo to energeticky a časově velice efektivní spojení, ale mířilo do pekla.

Potácivým krokem se vydal téměř nezatelnou cestičkou mezi balvany ztuhlé pemzy. Země pod nohama se chvěla a vzduch byl plný štiplavého kouře, vulkány Ohnivého konce se chystaly k pravidelné sérii erupcí a výlevů, a tak musel pospíchat, aby se dostatečně vzdálil od koryt plamenných řek.

Takhle si svůj návrat do Shedaru nepředstavoval.

Nepočítal vůbec s tím, že by se kdy vrátil.

I když byl na tomhle místě teprve potřetí, cestu si pamatoval docela dobře. Věděl, že po průchodu lávovým polem musí zahnout doleva, potom křížem mezi gejzíry. Nebylo to nebezpečné. Ne, když člověk věděl – nebo si počkal a odpočítal na místě – v jakých intervalech chrlí.

Clonou horkých sloupů vody prošel bez úhony. Vystoupil kamenitou strání a zastavil před nízkou stavbou, navršenou z čedičových desek. Byla přilepená k téměř kolmé skalní stěně, vypadala jako hromada sesutého kamení a nikoho, kdo o ní nevěděl, by nenapadlo, že tu vůbec je.

„Tiborwo!“ zakřičel, „Vylez z nory!“

Jediný obyvatel zpustlého kraje poslechl. Z nitra kamenů se ozvalo rozmrzelé bručení a za chvíli se objevil veliký olysaný skřet, mžourající ospalýma očima.

„Kterej vandrák tady dělá kravál,“ zařval lidskou řečí. Když se jeho zrak přizpůsobil náhlé změně jasu, poklesla mu ale brada a ve tváři se objevil neuvěřitelně hloupý výraz.

„Hrome,“ hlesl, „Tak ty ses vrátil.“

* * *

„Promiň, Alfirku, ale nic jiného tu nemám,“ řekl skřet uvnitř, když nabízel svému hostu misku zapáchajícího masa.

„Koukám, že časy se mění i ve Shedaru. Odkdypak se skřeti omlouvají?“ zeptal se návštěvník s úsměvem.

„Příště ti budu nadávat. Naučil jsem se to od lidí. Ne že by to dělali častěji než skřeti, ale bůhví proč o tom mluví jako o dobrý vlastnosti. Stejně sem nechodí ani ti, ani druzí.“

Málem prozradil, že právě z posledně vyřčeného důvodu mluví sám se sebou, někdy se proklíná, občas lituje, často si nadává, ale většinou jen žvaní. Aby nevypadal tak změkčile, rychle přeskočil k tomu, co ho *opravdu* zajímalo.

„Kde ses tu vlastně vzal? Posledně tady někdo – pokud si dobře pamatuju – vyřvával, že tuhle pitomou zem už nechce nikdy vidět.“

Alfirk pokrčil rameny.

„Sám nevím. Asi se mi stýskalo.“

„Po mně?“

„To zrovna. Jsem estét, ty rozšlápnutá tlamo,“ zazubil se host.
„A známost s tebou jsem navázal jen omylem.“

Skřet se zašklebil a přihnul si z hliněného džbánu. Dobře si ten nepříliš povedený den, kdy mu Alfirk vyprášil kožich a vyhnal ho z úrodných krajů tam dole, pamatoval. Byl to nešťastný začátek pozdějšího dobrého přátelství, k němuž vedla cesta přes nastraženou past, do níž se místo Alfirka chytil oddíl, z jistých důvodů pátrající po Tiborwovi a pro něco jiného zároveň pronásledující Alfirka. Společný nepřítel je tehdy na chvíli spojil, a protože skřetův vztek mezitím vyprchal, přátelství jim vydrželo.

Ted' Tiborwa zkoumavě pozoroval přítele, štítivě uždibujícího napůl syrové maso, a přemýšlel jaká moc donutila exulanta k návratu. V Shedaru nebylo mnoho těch, kteří by na Alfirka Blázna vzpomínali v dobrém. Ti, kdo ho mohli povolat zpátky, určitě o jeho přítomnost nestáli, ti, kterým mohl chybět, už zapomněli. Nebo zemřeli. Tak proč tedy? Z pouhé nostalgie? Alfirk? Tomu se nechtělo věřit.

Blázen se přiznal, když odstrčil zpolá vyjedenou misku a zapil nevalné jídlo zteplalou vodou.

„Sedí ještě Tyrhax na Anaximaru?“

Skřet přikývl.

„Ke spokojenosti Mořskejch vládců dřepí na trůně asi na pořád. V zemi si už na to zvykli, je to koneckonců lepší, než zmatek předtím.“

„Takže se nic nezměnilo,“ pokýval hlavou Alfirk. „Lidumilná tyranie nese zákon a pořádek, což my, děti entropie špatně nese-me. A mně je smutno po zlatých časech nepořádku.“

„Nedalo se to potom vydržet,“ přerušil nostalgické povzdychávání skřet, „Tyrrhax je přece jen snesitelnější jako pán Anaximaru, než jako černokněžník, který se tam snaží za každou cenu dostat.“

„Ano, teď když ho má, není tolik nebezpečný. Ale kdo zaručí, že nechce víc?“ zauvažoval Alfirk. Hleděl přitom přes široké rameno svého hostitele do tmavé stěny a poklepával konečky prstů o sebe.

Tiborwa strnul. Logický skřetí rozum mu napověděl možný a pravděpodobný důvod pro nějž by se Alfirk k'Lian, vyštvaný čaroděj, mohl do Shedaru vrátit. Trochu ho přitom zamrazilo v zádech.

* * *

Aithra ukázala Lucii celý Anaximar. Provedla ji sály a předvedla bohatství klenotnic. Směla téměř všude, zvířecí sluhové se jí vyhýbali a zvířecí strážě prkenně salutovaly. Zavedla Lucii na vnější ochozy a terasy, ukázala jí maličký svět hluboko pod nimi, Anaximar byl vysoký a z majestátní výše jeho balkónů se dala přehlédnout země široko daleko. Bylo to fascinující, až do okamžiku, kdy si Lucie uvědomila, že i když dohlédne do opravdové dálky, nerozezná z té výšky nic, co v krajině je; tmavý bod ve světle zelené ploše mohl být osamělým stromem stejně jako osamělým domem.

Nad věcí byl i Aithřin stručný výklad shedarských reálií a historie.

Tyrrhax byl vládcem. Vládl všem a všude, doby, kdy tomu tak nebylo, byly vzdálené a určitě hloupé.

Aithra si je nepamatovala – nebo nechtěla pamatovat. Byla Tyrrhaxovou schovankou, jak se jí stala, odbyla větou: Přivezl mě sem a dal mi všechno.

Skoro všechno, dodala ještě po delší odmlce a už se k tomu nevrátila.

Lucie její přítomnost příliš nevyhledávala. Dlouhovlasá dívka ji připomínala nedobrovolnost pobytu ve Shedaru, vyvolávala v ní pocit smutku a stesk. Také slabou žárlivost, i když se zdálo, že Tyrhax se věnuje oběma stejným dílem a pro každou má jiný čas; společně se setkávali jen občas u oběda.

Nesnažil se ani o to, aby obě dívky trávily čas spolu.

„Nemá tě příliš v lásce,“ řekl, když Aithra završila jednu ze svých občasných hysterických scén vzteklým odchodem, „Tváří se možná příjemně, ale jak to vypadá, žárlí.“

„Ale mně připadá přátelská,“ ohradila se Lucie. Vládce se tiše zasmál.

„Je lstivá. Věř mi, znám ji už dlouho. A dobře.“

Asi převelice dobře, pomyslela si vztekle dívka. Jinak by ses netvářil jako manželík, přistižený *in flagranti*, když ji to chytne. Sakra, já *vím*, že je to žárlivá potvora.

Vzápětí se zhrozila. Ne svých myšlenek.

Slov, v nichž přemýšlela.

Mluvím jako pubertáčka, napadlo ji, ale i tato věta zněla nepřistojně. Přeformulovala proto svou vnitřní řeč do uhlazené podoby, jakou si navykla v tomto světě hovořit. S trochou noblesy ve slovníku zněla jaksepatří jedovatě a plynně. Oddechla si.

Aniž to poznala, ucítil úlevu i Tyrhax. Myšlenky číst neuměl, zato dobře vnímal pocity a emoce, které vyvolávaly. A Luciina nespokojenost s dřívější Lucií ho potěšila. Ne příliš, protože to byl jen malý krůček k dosažení vzdáleného cíle.

K úplnému vítězství vedla dlouhá neschůdná cesta.

* * *

Když podruhé vešla do trůnního sálu, vstupovala do něj už jako anaximarská princezna, ne jako zajatkyň neznámého démona. Měla strach, ale shora, od Tyrhaxovy levice, vypadal sál úplně jinak než tehdy. Byl menší. Plný hloupých lidiček, pseudozvůřecích tvorů a skřetů. Postávali ve skupinkách, polohlasem se domlouvali, předváděli se jeden před druhým. Ale jedno měli společné. Kradmá a ustrašená ohlédnutí k trůnu.

Všiml si mě? Nebo nevšiml? A je to dobře?

Ty vystrašené tváře se Lucii nelíbily. Občas ji sice pobavilo některé naduté lokální knížátko, vstupující s provinční pompou a ztrácející tvář teprve v okamžiku, kdy se zastavilo před Tyrhaxovým trůnem, ale to se nestávalo tak často. Poznala pouze dva muže, kteří skláněli hlavu jen symbolicky; jeden byl vysoký skřet v černém brnění, druhý plavovlasý svalovec, věnující svou pozornost především Aithře. Ta jeho žhavé pohledy opětovala.

Když se na ně později Lucie zeptala Ahiborna, rozklepaného staříka, který vylézal ze svého doupěte pouze v audienční dny, aby doplnil řadu Tyrhaxových rádců, dostalo se jí stručného vysvětlení.

„Ten skřet je Zekiwa Jaker, vládce Metallahu a pánův přítel a generál. Co se týče toho druhého, Hawwy, vévody z Ittinu, ten zase patří k pánovým nepřátelům. Těm, kteří nebyli nikdy poraženi a kteří se z vlastní vůle, po obnovení pořádku, přidali k pánovi,“ dodal, když spatřil Luciin udivený pohled.

Hawwa z Ittinu vypadal skutečně neohroženě, ale příliš to připomínalo budování kariéry včasným přehozením kormidla. Někde v dálce, z mlhy paměti, se vynořily vzpomínky na Hawwy světa ze kterého přišla. Některé věci jsou společné všem civilizacím a kulturám, ať už se v ostatním naprosto liší. Pobavilo ji to a usmála se. Sklidila Aithřin nenávistný pohled, protože se přitom nepřestala dívat na vévodu. Omluvně pokrčila rameny.

Celý ten audienční ruch ji nezajímal. Nerozuměla mu, nedokázala si najít tu správnou dvorskou zábavu. Nudila se a protože se naučila dávat tento pocit najevo, dala si záležet na tom, aby si ho Tyrhax uvědomil. Ostentativně zívla a opřela se o vládcovo křeslo.

Všiml si toho a pochopil.

I když se v jeho pohledu nic nezměnilo, atmosféra v sále začala mrazit. Řeči se zkrátily, jeden po druhém se všichni začali omlouvat nebo rovnou mizet bez omluvy, nakonec zůstal jenom Hawwa, skřetí král a několik dalších, pravděpodobně skutečně důležitých osob. Tyrhax obě dívky, sloužící jako dekorace trůnu, propustil.

„Zdá se, že si starouška rychle otáčíš kolem prstu,“ řekla jedovatě Aithra, když kráčely chodbou do svých komnat. „Nejsi tak naivní jak jsi vypadala.“

„Nevím, proč ti na tom tak záleží,“ pronesla ironicky Lucie. „Viděla jsem cíl tvých výletů.“

Aithra se zasmála.

„Nejsem tak hloupá, abych si podřezávala zlatou větev. Tyrhax není jen ten cukroušek jak se ti ukazuje.“

Lucie pokrčila rameny. Nemyslela si – nemohla si myslet, aniž by úplně zapomněla na minulost – že anaximarský vládce jen pouští hrůzu na podané. Věděla, že se jeho postoj může kdykoliv změnit. Zatím se k ní choval skvěle, ukolébal ji, takže proplouvala svým okolím v růžovém opojení. Ale teď, za pravidelného klapotu podpatků po studených mramorových dlaždicích, si najednou uvědomila, že neví vlastně vůbec nic.

K čemu tu vlastně je, když se jí pán Anaximaru za celý ten čas, který v jeho paláci strávila, ani jednou nedotkl?

Tiborwu, který nevytáhl dlouhý čas z Ohnivé hranice paty, cesta unavovala. Nadával a proklínal Alfírka za to, že ho čaroděj přesvědčil k odchodu z útulných hor, že ho žene rychle a že jdou příliš pomalu a taky zbytečně, protože se s nimi nikdo nebude bavit.

Alfirk se jen usmíval. Věděl, že skřet jeho důvody chápe a nadává jen ze zvyku, ostatně, nebylo na nich nic složitého. Na mnoha místech, kam čaroděj mířil, byl nevítaným hostem – třeba jen proto, že byl člověk. V temných jeskyních Ticallu by sám neušel ani deset metrů – kdyby se vůbec dostal dovnitř. A právě tam měli namířeno. K nerudné Marbiwe, skřetí vědmě, sídlící hluboko pod zemí.

Putovali v noci, především kvůli Tiborwovi, nesnášejícímu sluneční svit. Tma navíc vyháněla jiné poutníky pod ochranu střech a vyklízela tím dvojici cestu. Když se Alfirk, pamatující někdejší čilý noční ruch, zeptal na důvod, dostalo se mu vyhýbavé odpovědi.

„Sám nevím,“ zahučel skřet. „Do mýho doupěte moc zpráv neproikne. Ale Tyrhaxovy pořádky mají spoustu špatných stránek.“

„Samé lepší informace,“ zasmál se Alfirk. „K čemu se ještě přiznáš?“

Blížili se té noci ke skřetím doupatům, a tak Tiborwa prohlásil, že i skřetí náčelníci si vzali z Tyrhaxe příklad a zavedli pevné zákony.

„Jak je to jinde, to nevím. Ale starej Manwo z Ticallu tady vybírá mýtné.“

„Jenom?“

„Všechno ti prostě sebere. Byl vždycky na peníze.“

„A ostatní? Co takhle Birvan?“

„Hele, bude svítat. Co takhle místo žvanění najít nějakou nocleh,“ vyhnul se skřet odpovědi.

Alfirk ho dál nepopichoval. I on byl unaven.

* * *

Den přečkali pod vymletým břehem vyschlého potoka – Tiborwa měl zvláštní smysl pro vyhledávání tmavých doupat. Když pak slunce znovu přenechalo vládu noci, zbýval jim už jen poslední kousek cesty. Do půlnoci měli být u ticallských bran.

Vykořčili rázně, lákala je vidina spánku v posteli a o něco slušnějšího jídla, než byly kořínky a polosyrové ryby. Propletli se hustým lesem ke skalám, v nichž se Tiborwa už cítil lépe. Přidal do kroku a Alfirk mu sotva stačil.

„Jdu po čuchu, kamaráde,“ vysvětloval skřet. „A domáckou pohodu cejtím na sto mil.“

Alfirk se oťásl, dovedl si skřetí *domáckou pohodu* živě představit.

Skály narůstaly a chůze po kamení unavovala. Skřet ho vedl tím nejnesmyslnějším směrem, obcházel schůdné rokliny, kde mohli narazit na hlídky, a vyhýbal se místům, na nichž strmé skály zvolnily svůj pád; Ticallu bylo dobře ukryto a Alfirk věděl, že sám by ho nenašel.

Konečně – když se vydrápali po příkrém svahu a seskákali do malého údolí, plného rozsedlin – se Tiborwa zastavil a vesele prohlásil:

„A jsme doma,“ což bylo pro několik příštích dní pravda.

* * *

Stráž u vchodu do podzemí si Alfirka prohlížela trochu nevlídně.

„Uhněte! Vedu ho za starou Marbiwou,“ zařval na ně Tiborwa skřetí řečí. Hulákal pro efekt i pro radost, přidal několik dlouhých kleteb, dobré a dlouhé proklínání skřeti milovali. Jak čaroděj věděl, často tohle lidové umění neslo výhody.